

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Til Selvprøvelse Samtiden anbefalet

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2009 , s. I. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ts-txt-shoot-id05b07196-19d6-426c-aa6d-f95e49918340.pdf> (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Der var en Tid, da Evangeliet, »Naaden«, var blevet forvandlet til en ny Lov, strengere over Menneskene end den gamle. Alt var blevet noget forpiint, trælsomt og ulysteligt Noget, næsten som var der – trods Englenes Sang ved Christendommens Indkomst – ingen Glæde mere hverken i Himlen eller paa Jorden. I smaaligt Selvplageri havde man – saaledes hævner det sig! – gjort Gud lige saa smaalig. Man gik i Kloster, man blev der – ja, det er sandt; det var frivilligt, og dog var det Trældom, thi det var ikke i Sandhed frivilligt, man var ikke ganske enig med sig selv, ikke glad ved at være der, ikke fri, dog havde man heller ikke Frimodighed til at lade det være, eller til at forlade Klosteret igjen og blive fri. Alt var blevet Gjerning. Og som usunde Udvæxter paa Træerne, saaledes vare disse Gjerninger bedærvede af usunde Udvæxter, saa ofte kun Hykleri, Fortjenstligheds Indbildskhed, Ørkesløshed. Just deri var det Feilen stak, ikke saa meget i Gjerningerne. Thi lader os ikke overdrive, ikke benytte en forbigangen Tids Vildfarelse til ny Vildfarelse. Nei, tag denne Usundhed og Usandhed bort fra Gjerningerne, og lad os saa kun beholde Gjerningerne i Oprigtighed, i Ydmyghed, i gavnlig Virksomhed. Saaledes skulde det nemlig være med disse Gjerninger, som naar f. Ex. en krigersk Yngling i Forhold til det farefulde Foretagende selv frivilligt kommer og beder den Øverste, sigende: o, maa jeg ikke faae Lov at komme med der! Hvis saaledes et Menneske vilde sige til Gud: »o, maa jeg ikke faae Lov at give alt mit Gods til de Fattige; at det skulde være noget Fortjenstligt, nei, nei, jeg erkjender dybt ydmyget, at hvis jeg engang bliver salig, jeg bliver det af Naade aldeles som Røveren paa Korset, men maa jeg ikke faae Lov til at gjøre det, at jeg ganske kan virke for Guds Riges Udbredelse blandt mine Medmennesker« – saa, ja saa er dette, for at jeg skal tale lutherisk, det er trods Satan, Bladene, det høistærede Publikum (thi Pavens Tid er nu forbi), trods alle kloge Mænds og Koners forstandige, geistlige eller verdslige, Indsigelser, det er Gud velbehageligt. Men saaledes var det ikke den Tid, vi tale om.